

מונולוג של שרה מיימון, אשתו של האלוף (מיל')

לעורך־דין. הוא (הפרקליט) רצה שאי גיש תביעה. בהתחלה לא הסכמתי. בכל זאת, אני נשואה לדויד 36 שנים. אנחנו כבר סבא וסבתא!
שוב הצעתי לו לסיים את זה יפה. הוא ענה לי: "תקפצי לי!"
את שומעת מה ענה לי? אז לא קפצתי לו!
הוא קיבל מיכתב מעורך־הדין שלי. רק אז צווח עלי: "מה את רוצה?"
אמרתי לו: "שנתחלק חצי־חצי בר־כוש".

אך זה קרה? העניין הגיע לי... כיתה־מישפט ביום החמישי, וביום השישי פתחתי עיתונים — חשבו עיני ידעות אחרונות מעריבו חדשות!
מאז רודפים אחריי כל מיני עיתורי נהאים, מנסים לראיין אותי. לא רציתי להתראיין, בגלל הילדים.
יש לי בן חתיך, סגן־אלוף. לא, הוא לא נשוי — הוא גרוש... יש לי בת בת 32, ובת־זקונים 20. פשוט לא תיארתי לעצמי שיתפרסמו כאלה דברים

כבר יהיה מי שידווח לי? אני לא מודאגת...
לפני 10 שנים קיבלתי פתאום שיחה ביום השישי — כל הבשורות הטובות שלי מגיעות בימי שישי... ונאמר לי: "גברת מיימון, את חיה בגן־עדן של שוטים..."
שמעתי כל מיני סיפורים. הייתי ממש בהלם, ומי נכנס בדיוק הביתה, אני לא יודעת? הוא ראה את ההבעה על פני. לא יכולתי לדבר. בסוף סיפרתי לו

רוצה עוד סיפור? יום אחד נכנסתי לרופא־השיניים שלי. ישבה שם סגן־אלוף מכוערת כזאת, שיער צבוע. הרר פא הציג אותי לפניו: "זאת אשתו של מיימון?"
"מה?" אמרה הקצינה, "דויד מיימון? אני מתה עליו!"
ענית: "את יכולה לקבל אותו?"
"את מוותרת עליו ככה, בקלות?" היא שאלה.
ענית לה: "ממילא אין לו סיכוי איתו. את מכוערת מדי, והוא אוהב

"הוא אמר לי: תהקפצי לי!"

שרה ודויד מיימון. הוא אוהב אותן צעירות. את מכוערת מדי בשבילי.

רים בעיתונות. פנית לעורך־דין, מפני שלא היתה לי ברירה.
הוא (דויד מיימון) הגיש תביעה לבית־הדין הרבני שלושה שבועות לפניי. שום־דבר לא פורסם. מי חשב שמשוהו יפורסם?
באתי אליו אז בהצעה שנגמור את העניינים כינינו, בשקט. באמת רציתי לגמור איתו יפה.
זה שרציתי להיפרד ממנו, זה לא קשור לכל הבחורות שהרביקו לו, כל הרומאנים שמעתי שהוא מנהל. זה באמת לא מה שהפריע לי.
בצעק זה כן הפריע לי. אני לא אשקע שהרומאנים שלו לא מעניינים אותי, אבל זה לא היה העיקר.
מה היה העיקר? זה שאין לי זכות־חתימה בבנק!
היה עובד בכלל עם כמה בנקים. אני לא יודעת עם מי, עם מה, כמה כסף נכנס לו, כמה יוצא.
אני לא יודעת מה הוא עושה כל היום, לאן הולך, עם מי, איפה מסתובב. בכל זאת, את מתעקשת על רומאן? אילו היתה לו משהו רצינית — היה עוזב את הבית מומן!
זה כן פוגע, כל הבחורות שלו. אילו היית רואה אותי, היית רואה שאני עולה עליו פי כמה וכמה! אני בת 56. הבן שלי תמיד אומר: "אמא, הלוואי וההתייבות שלי היו נראות טוב כמוך..."
לא היתה לי ברירה. אחרי שהוא לא הסכים שנגמור כינינו יפה, הלכתי

אותן צעירות!
מה הוא עושה עכשיו? כלום, פשוט כלום. הוא נוסע בכל יום לבית שהוא בונה. הוא לא יעשה כלום עד שתיגמר לו המשכורת. מתי בדצמבר. דווקא פנו אליו הרבה.
אחרי דצמבר? הוא יצטרך לעבוד. איך יוכל, אחרת, לשלם לי מזונות? הרבה לא אוהבים את דויד, מפני שהוא שחצן, לא יודע לשמור על עצמו. אין לו תיקשות עם אנשים. זה דבר מאוד־מאוד חשוב, יחסי־אנוש. אני, שגמרתי רק בית־ספר עממי, מבינה זאת. באוניברסיטה־הפתוחה למדתי הרבה.
לכן הוא לא הצליח בתפקיד האחרון שעשה (נציב שרות בתי־הסוהר). הוא לקח את התפקיד הזה בלי הסכמתי. את יודעת שהוא בכלל לא סיפר לי שהתפרט? כשסיפר לי, המיכתב היה מוכן מומן!
הרבה לא אוהבים אותו מפני שהוא לא דברן כזה. אבל יש לו מזונות מצד שני הוא כן דברן — כבר שנתיים הוא מדבר שיכתוב ספר, ועד עצם היום זה... נורא קשה לשנינו עם מה שקורה. בחלומותי הפרועים ביותר לא חלמתי שיקרה לי דבר כזה! וכל הרכילות מסכיבי:
אני רוצה לחזור לעבוד, לחזור ללמוד באוניברסיטה־הפתוחה. למדתי שם כמה שנים. עברתי כליכר הרבה — מגיע לי.

מיימון באלוף בצה"ל (בהלוויית גידעון מחניימי). הוא, יצטרך לעבוד.

את הבית בשבוע הבא. אני באמת רוצה לראות איך הוא יסדרר בלעדי... ביני תיים? הוא עוד לא עזב. הוא עוד פה (בבית, בראשון־לציון). זה מפריע לי.
אז מהשבוע הבא נהיה פרודים. מדוע לא גירושין? מה זה כבר משנה? אני בת 56. אני לא מתכוונת להתחתן שוב בקרוב. אני לא מאמינה שהוא ייתן לי גט, אם אבקש. לא מאמינה שהוא ייתן לי.
במיסגרת הפירוד, הוא משלם לי מזונות, צמודים למדר. איזה סכום? 1800 שקלים לחודש. מזה אני צריכה לשלם משכורת לעזרת, להחזיק מכר גית, לקנות דברי־קוסטיקה. זה מעט, אבל ההסכם כבר חתום. אין מה לעשות.
כס־הכל, הוא לא עובד עכשיו. אז כמה יכולתי להוציא ממנו?
איך הילדים מגיבים? לא אומרים כלום. הם כבר גדולים. חוץ מזה, הבן התגרש לפניי.

סגן־אלוף מכוערת
א יפה דויד יגור? הוא בונה איוו וילה מפוארת, 200 מ"ר, בכרמי־יוסף. לא יודעת מאיפה יש לו כסף.
מי תגור איתו בוילה? לא יודעת, וזה לא לכבודי לברוק.

עכשיו? הוא צריך (על פי הסכם חתום שהושג בין שני הצדדים) לעזוב

"מה לך ולדויד?"

"מי את?" שאלה אותי בטלפון, בטון ספק־מאיים ספק־ממוחזר, שרה מיימון. "איזו דמנה! תזדוהי בשמך המלא! מה לך ולדויד?" רק בשחזרהייתי בשמי המלא, פרצה האשה שמעברו השני של הקו בצחוק משוחרר, והתחילה להתנצל על אי־ההבנה.
שרה מיימון, אשתו של מי שהיה אלוף בצה"ל ונציב שרות בתי־הסוהר עד לפני כמה חודשים, לא היתה צריכה לפרט את התנצלותה. הסיטואציה שבה היא מצויה מסבירה את התגובה. אשה במצוקה.
בתחילת אמריל מורסם על תביעת־מזונות שהגישה נגד בעלה הנוהג בה, על פי הצהרתה, בקשיחות. התביעה זכתה — מטבע הנפשות הפועלות — בזאתרות.
שרה מיימון — אשה תוססת, נמרצת, בעלת אינטליגנציה טיבית עית — סיפרה לי עד כמה הופתעה מהפירסום על חייה הצעירים, שכנראה לא סגו בשוטנים. על דויד, בעלה־בנמרד החל בימים הקרובים, דיברה כעל דויד־ז'ואן מצלית, בטיבעיות, כאילו זה מובן מאליו, כאילו עלי לדעת.
מישפטים רבים שעסקו בבחורות פתחה במילים: "את הרי יודעת... את בטח מכירה..."
רק אחרי שתי השיחות עם הגברת מיימון הסימפטית, נאלצתי להודות כי לבושתי ולכלימתתי לא ידעתי, לא שמעתי. ההפסד כולו שלי.
על כל פנים, הסכם־הפירוד בין שרה לבין דויד מיימון נחתם ב־13 באמריל, ובשבוע הבא הוא יעזוב את ביתם המשותף ברא־שון־לציון.